

Sygn. akt I C 298/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2015r.

Sąd Okręgowy w Łomży Wydział I Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : Andrzej Kordowski

Protokolant : Ewa Miciura

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2015r. w Łomży

sprawy z powództwa K. A.

przeciwko Polskiemu Biuru Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W.

o zapłatę 80.000 zł.

I. zasądza od pozwanego Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. na rzecz powódki K. A. kwotę 20.000 / dwadzieścia tysięcy/ złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10.03.2014r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od powódki K. A. na rzecz pozwanego Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. kwotę 4.665,51 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od pozwanego Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łomży kwotę 1.000 zł. tytułem części opłaty od pozwu oraz zwalnia powódkę K. A. od uiszczenia brakującej opłaty od pozwu, w części jej dotyczącej.

Sygn. akt I C 298/14

UZASADNIENIE

Powódka K. A. wniosła o zasądzenie od pozwanego Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. kwotę 80.000 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 września 2012r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 12 lipca 2012r. doznała obrażeń ciała w postaci złamania wieloodłamowego obu kości przedramienia lewego z przemieszczeniem odłamów, stłuczenia barku prawego i urazu głowy z wstrząśnieniem mózgu. W związku ze złamaniem obu kości przedramienia poddano ją leczeniu operacyjnemu. W chwili wypadku miała 27 lat. W związku z doznanymi obrażeniami nie była w stanie samodzielnie funkcjonować, uraz ręki spowodował, że nie była w stanie sprawować należytej opieki nad dwuletnim wówczas dzieckiem. Podała również, że następstwem wypadku jest trwały niedowład lewej ręki połączony z ograniczeniem jej ruchowości. Nastąpiło również u niej pogorszenie stanu psychicznego. Ponadto na ręce pozostały trwałe blizny. Potwierdziła fakt otrzymania tytułem zadośćuczynienia kwoty 10.000 zł. od likwidatora szkody, którym było (...) SA.

Pozwany Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. nie kwestionując swojej legitymacji czynnej, wniosło o oddalenie powództwa, uznając, iż wypłacona kwota 10.000 zł. tytułem zadośćuczynienia, przy likwidacji szkody, jest wystarczającą sumą rekompensaty za doznane obrażenia.

Sąd Okręgowy w Łomży ustalil, co następuje.

W dniu 12 lipca 2012r. r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego poszkodowaną została K. A.

Prawomocnym wyrokiem z 29 października 2012r. r. sygn. akt II K 369/12 Sąd Rejonowy w Zambrowie prawomocnie skazał J. S. za to, że w dniu 12 lipca 2012r. ok. godz. 14.50 na drodze krajowej nr (...) w rejonie miejscowości Z. pow. (...) woj. (...), naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, powodując nieumyślnie wypadek drogowy w ten sposób, że jadąc ciągnikiem siodłowym marki (...) o nr rej.(...) zespolonym z naczepą marki (...) nr rej. (...) w kierunku Z. od strony B. z prędkością 88 km/h nie zachował należytej odległości d pojazdu poprzedzającego marki B. o nr rej. (...) i uderzyła w jego tył, w wyniku czego pojazd marki B. zjechał do przydrożnego rowu znajdującego się po lewej stronie drogi, skutkiem czego K. A. doznała obrażeń ciała w postaci urazu głowy z objawami wstrząśnienia mózgu, złamania wieloodłamowego kości przedramienia lewego i stłuczenia barku prawego naruszających czynności narządów ciała trwających dłużej niż 7 dni.

Z powodu doznanych w wyniku powyższego wypadku obrażeń K. A. została przewieziona karetką Pogotowia (...) do Szpitala w Z., następnie przewieziono ją do Oddziału (...) Urazowego Szpitala w Ł., gdzie rozpoznano wieloodłamowe złamanie obu kości przedramienia lewego z przemieszczeniem, stłuczenie barku prawego oraz wstrząśnienie mózgu w wywiadzie. W dniu 13 lipca 2012r. wykonano otwartą repozycję złamań i zespolenie dwoma drutami K. oraz unieruchomiono kończynę opatrunkiem gipsowym. Hospitalizowana była przez okres 5 dni, doleczenie prowadzono ambulatoryjnie. Kolejne wizyty kontrolne wykazywały opóźnienie zrostu kości promieniowej mimo ponad półrocznego unieruchomienia. Wykonano w związku z tym dwa zabiegi strzyknięcia czynnika wzrostu. 27 października 2013r. operacyjnie usunięto zespolenia metalowe z przedramienia. Powódka po wykorzystaniu 6 miesięcznego zwolnienia korzystała z zasiłku rehabilitacyjnego przez okres kolejnych 6 miesięcy. Po około roku od wypadku wróciła do pracy biurowej. W okresie powypadkowym wymagała opieki osób drugich w zakresie samoobsługi oraz zastępstwa w opiece nad dzieckiem w ciągu 4 tygodni po wypadku w wymiarze 4 godzin dziennie, w ciągu następnych 8 tygodni w wymiarze 2 godzin dziennie. Wymaga w dalszym stopniu przeciwbólowego leczenia usprawniającego w postaci leczenia rehabilitacyjnego. W wyniku obrażeń złamania kości przedramienia trwały uszczerbek na zdrowiu ustalony został na 7 %, natomiast w przypadku leczenia ortopedycznego barku zostało ono definitywnie zakończone w przeciągu dwóch lat od dnia zdarzenia.

Po wypadku powódka była załamana, zamknięta w sobie, bardzo przeżywała wypadek, była to dla niej trauma. Miała problemy ze snem, budziła się w nocy, miewała sny związane z wypadkiem. Stała się osobą nerwową. Związane to również było z bliznami pooperacyjnymi na rękę, z powodu których musiała zmienić sposób ubierania.

Likwidację szkody, jako polski korespondent zagranicznego ubezpieczyciela w ramach Systemu Zielonej Karty przeprowadziło (...) SA i decyzją z dnia 15.03.2013r. przyjęto odpowiedzialność za szkodę osobową w ramach OC sprawcy i przyznano zadośćuczynienie w wysokości 10.000 zł.

W dniu 30 grudnia 2013r. powódka wezwała Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W. do próby ugodowej poprzez wypłatę kwoty 80.000 zł. Odpis wniosku wraz z dokumentacją lekarską (...) otrzymało 10.02.2014r. i nie wyraziło zgody na zawarcie ugody.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalil na podstawie następujących dowodów:

akt sprawy Sądu Rejonowego w Zambrowie sygn. II K 369/12, Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie I Co 3787/13, dokumentacji lekarskiej / k-11-17, 21-25/, akt szkodowych / k-63/, zeznań świadka A. A. / k-66 prot. elek. 00:07:52-00:12:28/, opinii biegłych z (...) w B. / k-78-90/

Sąd Okręgowy w Łomży zważył, co następuje.

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Bezspornym w niniejszej sprawie pozostawał fakt zaistnienia w dniu 12 lipca 2012 r. wypadku, w którym poszkodowanym został powódka. W świetle dokumentów zgromadzonych w niniejszej sprawie niewątpliwa jest odpowiedzialność pozwanego Polskiego Biura Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w W., jako ubezpieczyciela, za następstwa powyższego wypadku. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady.

Stosownie do dyspozycji art. 445 § 1 k.c. w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Wypracowane przez judykaturę rozumienie pojęcia krzywda użytego w powyższym przepisie oznacza szkodę niemajątkową, ujmowaną jako wszelkie ujemne następstwa uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zarówno w sferze cierpień fizycznych (ból i inne dolegliwości), jak i psychicznych (negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia). Zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień, zarówno już doznanych, jak i tych, które wystąpią w przyszłości. Tym samym ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego.

O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinien decydować w zasadzie rozmiar doznanej krzywdy: stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku i inne podobne okoliczności. Niewymierny w pełni charakter tych okoliczności sprawia, że sąd przy ustalaniu rozmiaru krzywdy i tym samym wysokości zadośćuczynienia ma pewną swobodę. Ocena sądu w tym względzie powinna się opierać na całokształcie okoliczności sprawy, nie wykluczając takich czynników, jak np. wiek poszkodowanego i postawa sprawcy, przy czym określenie wysokości zadośćuczynienia powinno się opierać na obiektywnych i sprawdzalnych kryteriach, kierować się jego celami i charakterem, jednakże przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron.

Podkreślić należy, że zadośćuczynienie z art. 445 k.c. ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach (por. SN w wyroku z dnia 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963, nr 5, poz. 107).

W niniejszej sprawie niewątpliwie strona powodowa wykazała, że uszkodzenia ciała, jakich doznała poszkodowana w wyniku wypadku miały swoje ujemne następstwa, tak w sferze cierpień fizycznych, jak i psychicznych.

Jak wynika z materiału dowodowego zebranego w sprawie w postaci w szczególności opinii biegłych (k. 78-90) i dokumentacji medycznej (k-11-17, 21-25), a także zeznań świadka: A. A. / k-66 prot. elek. 00:07:52-00:12:28/, w wyniku przedmiotowego wypadku K. A. doznała: wieloodłamowego złamania obu kości przedramienia lewego z przemieszczeniem, stłuczenie barku prawego. Biegli sądowi wykluczyli natomiast wystąpienie wstrząśnienia mózgu.

W swojej opinii biegli z zakresu medycyny sądowej, neurologii, rehabilitacji medycznej oraz ortopedii i traumatologii wskazali zakres doznanych obrażeń oraz długotrwałości cierpień z tym związanych, czas i sposoby leczenia, stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu, prognozy na przyszłość oraz okresu, w jakim powódka potrzebowała pomocy innych osób.

Sąd Okręgowy uznał opinię biegłych za pełnowartościowy dowód w sprawie, który w sposób obiektywny wskazuje na rozmiar cierpień i krzywdy jakich doznała powódka w wyniku przedmiotowego wypadku. Przede wszystkim należy podkreślić, że charakter obrażeń związanych ze złamaniem kości przedramienia ma charakter trwały, wymaga w dalszym ciągu prowadzenia zabiegów rehabilitacyjnych. Nie bez znaczenia jest fakt, iż przedramię było na okres wielu miesięcy unieruchomione opatrunkiem gipsowym, a z uwagi na powikłania niezbędnym było wykonywanie zabiegów podania czynników wzrostu, co niewątpliwie negatywnie wpływało na stan psychiczny powódki. Również leczenie

barku trwało przez okres dwóch lat, a dolegliwości bólowe o bardzo znacznym nasileniu powódka odczuwała w okresie 1 miesiąca od wypadku, a o średnim nasileniu do roku czasu.

K. A. w chwili wypadku wychowywała dziecko w wieku 2 lat. Obrażenia spowodowały konieczność pomocy w opiece osób trzecich, co również było powodem stresu i nerwowości powódki w tym okresie czasu. Powyższe okoliczności potwierdziła również świadek A. A. / k-66 prot. elek. 00:07:52-00:12:28/ która zeznała, iż przez okres pół roku pomagała w czynnościach zarówno przy opiece nad dzieckiem, jak i nad samą powódką. Wskazywała na zmianę zachowania synowej, jej nerwowość związaną z pewnego rodzaju niepełnosprawnością przy czynnościach w życiu codziennym. Zeznała również, że powódka w dalszym ciągu odczuwa skutki wypadku zarówno w sferze fizycznej, jak i psychicznej.

W świetle powyższych ustaleń faktycznych niewątpliwym jest, że powódka doznała krzywdy w postaci cierpień fizycznych i psychicznych i występują one w pewnym zakresie nadal. Podkreślenia wymaga fakt, że powódka w chwili wypadku była młodą, sprawną fizycznie, aktywną życiowo kobietą, natomiast trauma powstała w jego wyniku zmieniła jej stan psychiczny.

Biorąc pod uwagę wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd uznał, iż sumą adekwatną do doznanych przez K. A. w wyniku przedmiotowego wypadku cierpień fizycznych i psychicznych, przy uwzględnieniu wypłaconej już przez pozwanego na rzecz powoda kwoty 10.000 zł z tytułu zadośćuczynienia, jest dodatkowa kwota 20.000 zł i taką kwotę wraz z ustawowymi odsetkami zasądził w pkt I wyroku. W pozostałej części powództwo zostało oddalone (pkt II wyroku).

W ocenie Sądu żądana przez powoda kwota 80.000 zł jest wygórowana. Wysokość zadośćuczynienia winna być utrzymana w rozsądnych granicach i przyjęta przez Sąd kwota w realiach przedmiotowej sprawy odpowiada temu warunkowi. Suma ta przedstawia ekonomicznie odczuwalną wartość, biorąc pod uwagę aktualne stosunki majątkowe społeczeństwa, jak też sytuację materialną powódki, a jednocześnie nie jest nadmierna w stosunku do rozmiarów doznanej krzywdy.

O odsetkach kwoty zasądzonej tytułem zadośćuczynienia w wysokości Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c., określając początek biegu odsetek na dzień 10 marca 2014 r. tj. miesięczny termin, liczonego od daty otrzymania zawiadomienia przez (...) w W. odpisu wniosku o wezwanie do próby ugodowej wraz z dokumentacją lekarską w sprawie zawisłej przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Śródmieścia I Co 3787/13. Żądanie odsetek od dnia 24 września 2012r. nie mogło zostać uwzględnione, z uwagi na fakt, iż ubezpieczyciel w tej dacie nie dysponował dokumentacją lekarską mogącą być podstawą wypłaty. Zdaniem Sądu Okręgowego dopiero materiał dowodowy zebrany w sprawie I Co 3787/13 mógł być uznany do podjęcia decyzji o wypłacie stosownego zadośćuczynienia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., uwzględniając fakt wygranej powódki w 25 %, jednocześnie jej przegraną w 75 %.

Koszty procesu w przedmiotowej sprawie wyglądają następująco.

Oplata od pozwu wynosiła 4.000 zł. Powódka uiściła tytułem części opłaty od pozwu kwotę 500 zł, w pozostałym zakresie była zwolniona od uiszczenia tej opłaty.

Koszt opinii biegłych wyniósł 6.590,35 zł. Powódka uiściła zaliczkę w wysokości 3.000 zł., pozwany uiścił zaliczkę w wysokości 3.900 zł.

Wobec wyniku postępowania strona powodowa powinna partycypować w kosztach opinii biegłych na poziomie 4.942,76 zł., natomiast strona pozwana w wysokości 1.647,58 zł. W związku z powyższym pozwanemu, z tego tytułu należy się zwrot kwoty 1.942,76 zł.

Ponadto uwzględnić należało, przy rozliczeniu kosztów procesu wynagrodzenie profesjonalnych pełnomocników na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za

czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.). (§ 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu - Dz.U.2013.490 j.t.). na poziomie 3.617 zł. Z tego tytułu powódka zobowiązana jest zwrócić 75% stawki od kwoty 3.617 zł. tj. kwotę 2.712,75 zł.

W ramach wskazanych powyżej kosztów, stosownie do wyniku sprawy, na podstawie art. 100 k.p.c., art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2014.1025 j.t. ze zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. zasądzone od powódki na rzecz pozwanego kwotę 4,665,51 zł /2.712,75 + 1.942,76 zł./ tytułem zwrotu kosztów procesu. Od strony pozwanej nakazano pobrać na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Łomży) kwotę 1.000 zł tytułem brakującej części opłaty sądowej od pozwu , w części jej dotyczącej / 25% od kwoty 4.000 zł./ i zwolniono powódkę od uiszczenia brakującej opłaty od pozwu w części jej dotyczącej.

Jednocześnie po zakończeniu sprawy pozwanemu zostanie zwrócona kwota 309,65 zł. tytułem nadpłaconej zaliczki.